



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 30/06-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. februára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť R. R., bytom Č., zastúpenej advokátom JUDr. M. R., so sídlom Ž., namietajúcu porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 4 Co 141/05-233 z 12. septembra 2005, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť R. R. o d m i e t a pre nedostatok svojej právomoci.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. decembra 2005 doručená sťažnosť R. R., bytom Č. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. R., so sídlom Ž., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 141/05-233 z 12. septembra 2005.

Zo sťažnosti a priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľka sa na Okresnom súde Bardejov (ďalej len „okresný súd“) žalobou z 19. novembra 1997 podanou proti

odporcovi Okresnému stavebnému bytovému družstvu Bardejov domáhala odstránenia závad v byte a zaplata sumy 25 000 Sk za „dovybavenie“ bytu. V priebehu konania okresný súd pripustil zmenu petitu, podľa ktorej žalobkyňa (sťažovateľka) žiadala poskytnutie zľavy z celkového nájomného vo výške 25 % od 1. marca 1996 až do odstránenia závad a uhradenia sumy 25 000 Sk za vybavenie bytu chýbajúcimi vecami (podlahová krytina a 4 ks dverí).

Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 2523/97-154 z 11. decembra 2001 žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľka odvolala. O odvolaní rozhodol krajský súd uznesením č. k. 4 Co 191/02 z 31. decembra 2001, ktorým napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V ďalšom priebehu konania okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 2523/97-217 z 9. februára 2005 žalobu opätovne zamietol a zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému trovy konania v sume 4 528 Sk. O odvolaní žalobkyne rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 4 Co 141/05-233 z 12. septembra 2005, tak, že napadnutý rozsudok potvrdil.

Sťažovateľka vyslovuje v sťažnosti počudovanie, že krajský súd najprv (v uznesení z 31. decembra 2001) vytkol okresnému súdu hrubé porušenie zákona (§ 687 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a odobril dôvodnosť žaloby na zaplata sumy 25 000 Sk a následne (napadnutým rozsudkom) „*protizákonný rozsudok potvrdil*“.

Podľa názoru sťažovateľky „*protizákonnými postupmi súdov boli hrubo porušené moje základné práva*“, a preto navrhuje, aby ústavný súd vo veci jej sťažnosti vydal tento nález:

„1. Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že v konaní č. k. 4 Co 141/05-233 z 12. 9. 2005, konanom na Krajskom súde v Prešove, vo veci navrhovateľky R. R., bytom Č., zastúpenej JUDr. A. R., bytom tamtiež, proti odporcovi: Okresné stavebné bytové družstvo Bardejov, boli porušené základné práva sťažovateľky, domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho základného práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.“

*2. Ústavný súd Slovenskej republiky uvedený rozsudok Krajského súdu Prešov č. k. 4 Co 141/05-233 z 12. 9. 2005 ako nesprávny zrušuje a priznáva sťažovateľke R. R., vyčíslení majetkovú ujmu v sume 118 961 Sk, ako aj prisúdené trovy konania odporcovi v sume 4 528 Sk a to všetko do 10 dní po právoplatnosti rozhodnutia – nálezu.“*

## II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z citovaného textu čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Ústavný súd už taktiež judikoval (IV. ÚS 10/02), ak o závažných procesných pochybeniach, ktorými sa porušujú aj niektoré zo základných práv alebo slobôd, je oprávnený a povinný rozhodnúť všeobecný súd na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov upravených v príslušnom procesnom poriadku, je právomoc ústavného súdu pred ich vyčerpaním vylúčená.

*Ústavný súd z toho hľadiska posudzoval napadnutý rozsudok krajského súdu č. k. 4 Co 141/05-233 z 12. septembra 2005.*

Z priloženého uznesenia krajského súdu č. k. 4 Co 191/02 z 31. decembra 2001 ústavný súd zistil, že krajský súd okrem iného uložil okresnému súdu: *„Po vrátení veci... zaoberať sa obidvoma nárokmi žalobkyne a to z hľadiska ust. § 691 a z hľadiska § 698 ods. 1 prvá veta a § 699 OZ.“*

Okresný súd v ďalšom konaní riadiac sa právnym názorom krajského súdu po doplnení dokazovania dospel k záveru, že v oboch žalovaných prípadoch (zľava na nájomnom a náhrada nákladov za odstránenie nedostatkov brániacich riadnemu užívaniu bytu) neboli splnené predpoklady pre vznik práva, pretože žalobkyňa (sťažovateľka) si ani v jednom z týchto prípadov neuplatnila nárok v prekluzívnej lehote u žalovaného, a preto došlo v zmysle § 691 a § 699 Občianskeho zákonníka k zániku práva. Krajský súd v napadnutom rozsudku č. k. 4 Co 141/05-233 z 12. septembra 2005 okrem iného uviedol: *„Správne a presvedčivé sú dôvody uvedené súdom prvého stupňa, skutkový stav sa nezmenil ani v priebehu odvolacieho pojednávania, pretože dôvodom zamietnutia žaloby súdom prvého stupňa bolo zánik práva na uplatnenie zľavy z nájomného, ako aj náhrada účelom vynaložených nákladov s užívaním bytu v zákonnej 6- mesačnej lehote od odstránenia závad. To znamená, že z dôvodu preklúzie, teda zániku práva nebolo možné sa vecou zaoberať z hľadiska hmotnoprávneho.“*

Ústavný súd sa zaoberal aj argumentáciou sťažovateľky uvedenej v sťažnosti, podľa ktorej *„tvrdenia súdov ohľadne prekluzívnej 6 mesačnej lehoty“* neobstoja, keďže *„táto sa vzťahuje výlučne na drobné závady v byte a nekorešponduje s dodaním – vybavením stavebných častí bytu prvej kategórie“*. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatoval, že táto argumentácia v kontexte predmetu napadnutého konania pred okresným a krajským súdom určeného obsahom žaloby žalobkyne (sťažovateľky) nemá oporu v platnom právnom poriadku. Podľa názoru ústavného súdu preto rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní uznesením odmietol sťažnosť sťažovateľky pre nedostatok svojej právomoci.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. februára 2006